

RIDDARVÄSENDE, n. sing. *R-t*, samtliga hos medeltidens riddare öfliga seder och bruk.

RIDDARÖFNING, f. 2. Ridderlig öfning.

RIDDERLIG, a. 2. 1) Som tillhör, har afseende på, tillkommer, egnar, anstår en riddersman. *R-a öfningar, bedrifter. R. värdighet.* — 2) Af ädla, upphöjda tänkesätt, såsom forntidens riddare vanligen skildras. *En r. man.*

RIDDERLIGEN, adv. Se *Ridderligt*.

RIDDERLIGHET, f. 3. Ridderlig karakter, ridderliga tänkesätt, ridderligt handlingsätt.

RIDDERLIGT, adv. På ett ridderligt sätt, såsom en riddare egnar och anstår.

RIDDERSKAP, n. 3. o. 5. 1) Se *Riddarstånd*, 1 och 3. — 2) Se *Riddareklass. R-et och adeln.*

RIDDERSMAN, m. 5. pl. — *män.* 1) Se *Riddare.* — 2) (nu, i allm.) Adelsman.

RIDDYNA, f. 1. Med hår stoppad dyna, som begagnas i st. f. sadel.

RIDHANDSKE, m. 2. pl. — *handskar.* Handske, som brukas vid ridning.

RIDHÄST, m. 2. Häst, som är bestämd till ridning (i motsats till Vagns- och Arbetshästar).

RIDIKYL, --y', a. 2. (fr. *Ridicule*) Löjlig. — S. m. 3. Se *Retikyl*.

RIDIKYLISERA, v. a. 1. Förlöjlja.

RIDKLÄDER, 3. pl. Kläder, som begagnas vid ridning.

RIDKLÄDNING, f. 2. Ett slags mycket lång klädning af kläde för fruntimmer, då de rida.

RIDKNEKT, m. 2. Stalldräng, som har en eller flera ridhästar att ansa, och följer sin herre till häst, då han rider ut.

RIDKONST, f. 3. Konsten att med behag, skicklighet och säkerhet betjena sig af hästen till ridning.

RIDMÄSTARE, m. 3. Lärare i ridkonsten.

RIDNING, f. 2. Handlingen, då man rider.

RIDPISKA, f. 1. Se *Ridspö*.

RIDROCK, m. 2. Ett slags kort rock, som brukas vid ridning.

RIDSADEL, m. 2. pl. — *sadlar.* Sadel, som begagnas vid ridning. — Brukas till skilnad ifrån Klöfsadel.

RIDSKOLA, f. 1. Undervisningsanstalt för ridning.

RIDSPÖ, n. 4. Kort spö af fisken eller rotting, som begagnas vid ridning, öfverflätadt med tråd o. s. v., samt med knapp och rem i öfre ändan.

RIDSTÖFVEL, m. 2. pl. — *stöflar.* Stöfvel, som begagnas vid ridning, med skaft, som går upp öfver knäet.

RIDSÅR, n. 5. Skafsår på lären, uppkommet genom länge fortsatt ridning.

RIDSÄLLSKAP, n. 3. Litet sällskap af personer, som rida för sitt nöje. — *Syn.* Kavalkad.

RIDT, m. 3. 1) Se *Ridning. Under r-en.* — 2) Utfärd till häst. *Göra en r. hvarje morgon.* — Deraf *Lust-, Promenadridt.*

RIDTYG, n. 5. Samteliga persedlar, som begagnas för en häst vid ridning.

RIDVÄG, m. 2. Väg, som endast kan begagnas till ridning.

RIDÅ, -å, m. 3. (fr. *Rideau*) Förhänge, förlåt (t. ex. för en teater).

RIFBRÅDE, n. 4. Bråde, hvarpå färg rifves.

RIFFA, v. a. 1. *R. af dörrgångjern,* medelst riffklofvar stöta bort kanten på dem.

RIFFA, f. 1. *Riffor* kallas de inskarningar på ett nyckelax, som gå parallellt med röret, men ifrån axets kanter.

RIFFKLOFVE, m. 2. pl. — *klofvar.* Ett slags skruvklofve med lutande käftar.

RIFHÅLL, f. 2. Stenhäll, hvarpå färg rifves.

RIFJERN, n. 5. Verktyg af bleck, hvarpå skorpor, bröd, socker, morötter o. d. finrifvas.

RIFKAM, m. 2. pl. — *kammar.* Se *Brytkam.*

RIFNING, f. 2. 1) Handlingen eller verkningen, då något rifves. — 2) Se *Friktion.*

RIFPLÅT, m. 2. Plåt, hvarpå färg rifves.

RIFSKÅL, f. 2. Ett slags flatare, skålförmig mortel, som begagnas på apotek.

RIFSTEN, m. 2. 1) Se *Rifhåll.* — 2) Se *Löpare*, 4.

RIFTYG, n. 5. Den del af en elektricitetsmaskin, hvarmed glasskivan eller cylindern rifves, bestående af med tagel väl stoppade läderdynor, bestrukna med ett tenn- eller zinkamalgama, och hvilka genom fjädrar hållas hårdt tryckta intill glasskivan eller cylindern.

RIFVA, v. a. o. n. 3. Impf. *Ref.* 1) a) Med klor eller naglar gifva skråma, sår. *Blifva rifven af ett lejon, en varg, en katt. R. en i ansigtet. R. ihjel,* döda medelst rifning med klorna. — I folkspråket brukas *Rifva* ensamt i samma mening som *Ihjelrifva*, när det är fråga om varg, t. ex.: *Flera kor hafva i sommar blifvit rifna af varg.* — *R. ut ögonen på någon,* med klor eller händer utrycka dem. — b) Med klor eller naglar röra upp. *R. i jorden. Fåg-larna r. i mullen. R. regn,* bebåda regn, såsom vissa fåglar, då de rifa i jorden: (fig. pop.) röra upp himmel och jord, rasa. *R. upp,* se *Upprifva.* — 2) Säges äfv. om spetsiga eller kantiga föremål, som förorsaka skråma eller sår. *Han stötte mot en spik, som ref honom i ansigtet.* — 3) Rycka. Endast i förbindelse med partiklar, t. ex.: *R. af, bort,* rycka bort, t. ex.: *R. löfven af en quist; r. mössan af någon; r. skinnnet af gröt; v. allt håret af sig. R. fram,* rycka fram. *R. ifrån, frånrycka. R. ned, omkull,* nedrycka, omkullrycka. *R. upp,* se *Upprifva. R. åt sig,* se *Rafsa åt sig.* — 4) (neutralt) Hastigt fara fram och åter med händerna, t. ex. under det man genomsöker något. *R. i sina gömmor, i ett skåp, en koffert, efter något som man saknar. R. fram,* leta fram genom rifvande i en hop saker. *R. ifrån sig,* med skyndsamhet göra ifrån sig, vara flink, hurtig i sina göromål. *R. upp,* se *Upprifva.* (Talesätt) *Stormen, blåsådret rifver upp regn,* medföra regn. *R. ut en koltåla,* utraka kolen ur densamma. — Impersonelt säges i folkspråket: *Det rifver af,* det går an. — 5) Fint sönderdela ett ämne genom krossning eller afvättning, under det man häftigt förer handen eller händerna fram och åter. *R. färg,* till allra finaste pulver sönderkrossa färg på en rifthåll o. s. v., medelst löpare. *R. bröd, morötter,* på riffjern söndersmula dem. — 6) Slita tvärs af, slita sönder. I samma mening säges *R. sönder, i tu, i stycken. R. ett bröd i två stycken. R. ett pappersark i två delar. R. sönder en bok.* — *R. af, bort,* se *Afrifva, Bortrifva.* — 7) *R. eller r. ned, omkull,* se *Nedrifva. R. ett hus, en fästning, en mur, en bro.* — 8) (neutralt) Säges om ämnen, hvilka förorsaka en liksom rifvande känsla. *Pepparn rifver i halsen, i magen.* — *R. sig, v. r. 1)* Föra naglarna mer eller mindre hårdt fram och tillbaka öfver huden på något ställe af kroppen. *R. sig på näsan, i hufvudet, bak öronen.* — 2) Få skråma, rispa på något ställe af kroppen